

KUSZ VERONIKA

Dohnányi Ernő rehabilitációja

Dohnányi Ernő (1877–1960) a 20. századi magyar zenetörténet egyik legkiemelkedőbb személyisége volt: zseniális előadóművész, jelentős zeneszerző és zeneélet-szervezőként a két világháború közti magyarországi zeneélet talán legbefolyásosabb alakja. Ezt a megállapítást ma aligha vitathatná bárki is, pedig másfél évtizede Dohnányi életműve és tevékenysége jóformán teljesen ismeretlen volt nemcsak a szélesebb közönség, de a szakemberek: muzsikusként, zenetörténészek számára egyaránt. Azóta ugyanis, hogy 1944 végén elhagyta hazáját, s főleg miután 1949-ben az Egyesült Államokban telepedett le, neve gyakorlatilag eltűnt a magyar közéletből, illetve (zene)történet-írásból – elsősorban politikai okokból. A fordulópontot csak a rendszerváltást követő évtized vége hozta el, amikor viszont az újult érdeklődés egyszerre támadt fel Magyarországon és Amerikában: a jelentős új publikációk, a megszorodó felvételek és koncertelőadások mellett még kutatóhely is alakult az MTA Zenetudományi Intézetben. Előadásomban Dohnányi ignorálásának lehetséges okait összegzem, továbbá rehabilitációjának fontos lépéseit tekintem át elsősorban a zenetudományi kutatások oldaláról.